

МОГИЛЯНСЬКИЙ ВІСНИК

стійко-весняне

Хто не задумався, той
нормальний. Я задумався
й остовпів.
Ліна Костенко

Актуально

Роксопана Машкова

Наше 28-е

У понеділок, 28 лютого, відбулася друга акція протесту в рамках студентської кампанії проти деградації освіти. Студенти пройшли маршем від площі перед ст.м. «Арсенальна» до комітетів Верховної Ради. Там ми нагадали чиновникам, що — як би вони не морочили нам голів — ми не забудемо про наші вимоги припинити комерціалізацію освіти, будемо наполягати на своєму і не подаруємо їм неповаги до нашої позиції.

Цього разу для боротьби за вільну та якісну освіту об'єдналися кілька сотень студентів, викладачів, школярів, батьків. Однак знайшлися й такі, кому не сподобалося, що студенти так добре вміють організовувати свої сили. Уже на місці збору товариства — на площі перед входом до ст.м. «Арсенальна» — на нас чекала неприємна несподіванка. Ніяк не узгодивши свої дії з організаторами акції, на місце збору прийшли представники ультраправих груп зі своєю символікою, державними прапорами та зосередженими на політичних особистостях плакатами. Їм довелося йти під час маршу окремим гуртом, бо студенти одразу відмежувалися від провокаторів. Адже ультраправі прямо порушували умови акції, що були попередньо заявлені її організаторами в прес-анонсах: частину своїх кричалок вони позичили від студентів з попередніх акцій, інші ж їхні лозунги — оригінальні — виражали антисемітські, ксенофобські, неофашистські настрої. Коли демонстранти дійшли до комітетів, ультраправі захопили майданчик просто перед входом до будівлі, разом з аудіоапаратурою, що її перед тим принесли на місце протесту організатори акції. Коли ж студенти хотіли пройти ближче, провокатори не хотіли їх пропускати; сталася коротка сутичка, але міліціанти стали живим кордоном між гуртом ультраправих та студентами. Користуючись привілеями захопленого місця, провокатори всіляко заважали студентам заявити про свої

вимоги: заглушували студентів-промовців мизикою, перекикували їх. При цьому видно було, що вони хотіли справити враження перш за все не на парламентарів у комітетах, а на людей, що вийшли на демонстрацію під соціальними гаслами: так, коли спікери зі студентського боку просили їх оголосити їхні вимоги, у них знайшлася лише одна: "Давайте об'єднаємося!" Очевидно, що нацистам було байдуже, за що саме виступають студенти; вони були готові погодитися виступити за будь-що, аби тільки можна було представити це якомога вигідніше для ультраправих організацій, що їх вони представляли. Вони навіть надрукували листівки, що майже повністю повторювали студентські — мабуть, кожен могилянecь бачив ці листівки, адже організатори, на відміну від паразитів-провокацій, провели величезну роботу з організації акції і мобілізації людей — і відрізнялися лише кількома одіозними відверто ксенофобськими приписками.

У тебе, друже, може виникнути одне суттєве заперечення — особливо якщо ти считаєш заяви ультраправих і, можливо, на тебе вплине їхня риторика. Заперечення таке: "Якщо люди пропонували об'єднатися, чому ж ви, що ратуєте за студентську солідарність, не бажали прийняти їх до своїх лав?" У мене є навіть цілих дві відповіді на ці питання. Перша, менш переконлива: більшість провокаторів не те що не брали жодної участі в підготовці до акції, а й узагалі не були студентами; вони були дорослими досвідченими політиками, що намагалися експлуатувати студентів у своїх політичних цілях; переконатися в цьому можна, переглянувши їхні фотографії в інтернеті — багатьом відомі популярні обличчя відвертих радикальних націоналістів та "бонів" (вуличних нападників-фашистів). Тепер друга відповідь, більш

переконлива й базована на конкретному сумному епізоді. Після акції, коли кілька організаторів та просто учасників акції — усього сім хлопців та п'ять дівчат — вирішили пообідати в "Пузатій хаті" на Контрактовій, на них вчинили напад десяток "бонів". Більшість студентів вдалося уникнути серйозних травм, але двоє з них все ж постраждали в бійці. Ці двоє — активний організатор акції Андрій Мовчан та колишній голова могилянської СК, добрий знайомий багатьох з нас — Єгор Стадний. Серед нападників упізнали ті самі обличчя, що годину до того під комітетами кричали, що хочуть об'єднатися зі студентами. От і подумай, колего, чи могли бути щирими ці заклики, якщо щойно "об'єднавцям" відмовлено у негайній співпраці, вони вирішили збавити запал до діяльності у нападі на тих, з ким щойно виражали солідарність? Куди ж закотилася би наша спільна справа, якби за неї взялися такі безпринципні, лицемірні й агресивні персонажі?

Однак не варто думати, ніби така бурхлива реакція на наші дії з боку всіх опонентів — владців у парламенті й уряді, ксенофобів, маргінальних політиків, захисників звичного суспільного ладу та й просто агресорів — становить загрозу. Навпаки, це тільки підтверджує, що нашу силу відчували настільки, що готові піти на будь-що, щоб її бодай якось стримати. Але цього разу в них нічого не вийшло. Наші вимоги все-таки почули депутати: було зроблено заяву, що законопроект у його нинішньому вигляді брати до розгляду не будуть, а розробників законопроектів змусять поворушитися. Це лише одна маленька перемога, але якщо ми будемо продовжувати боротися, ми не лише поборемо бюрократичні напасти законопроектів, а й виберемо право надалі самим вирішувати, як нам навчатися.

Потрібна допомога

Жені Ангелу, студентіві МП-1 (історія), поставили діагноз — гостра форма лейкозу. Лікування потребує надзвичайно багато грошей

- 1) номер картки мами Жені у «Приват-банку»: 46 27 08 78 34 47 18 90;
 - 2) коробки для пожертв ви можете знайти в усіх бібліотеках Академії;
- Контакт через методиста ФГН Юречко Ірину Іванівну (ауд. 1-203, тел.: 425-14-20).

Допит

Анна Шумська

Студентська колегія: New Start

У п'ятницю 25.02.11 завершилися вибори до студентської колегії (СК), а цього ж дня ввечері ми вже мали змогу дізнатися підсумки голосування. Отож, за результатами студентського волевиявлення «Дай волю ідеям» набрали 62 голоси, «Кафедра комільфа» — 710 голосів, «All for one» — 740 голосів, проти всіх — 55 голосів. Тож за результатами виборів перемогу отримав блок А-41. А ми оперативненько взялися до справи, тобто одразу після проголошення результатів виборів по-живому, як то кажуть, поговорили з головою блока переможця Романом Потеряйком.

Могиллянський вісник (МВ): Одна з найбільших проблем студентського самоврядування - це пасивність більшості студентів у громадських заходах. Як переможці планують з цим давати раду? І чи маєте ви намір підтримувати конкретними справами студентську активність зовні НаУКМА?

Роман Потеряйко (РП): Так, ми будемо продовжувати те, чим займався Єгор, справою захисту академії в такий нелегкий час, власним прикладом заохочувати студентів до участі в акціях протесту, розповсюджувати інформацію та пропагандувати серед студентів необхідність активної участі в громадському житті.

МВ: Чи маєте ви намір підтримувати конкретними справами студентську активність зовні НаУКМА? Я маю на увазі акції протесту, участь у міжуніверситетських студентських колегіальних органах, якихось радах при міністерстві, якщо такі є чи будуть? Чи готові ви брати на себе ініціативу організації таких заходів, як це робила попередня СК?

РП: Звичайно, ми будемо всіма доступними нам засобами брати участь у міжуніверситетських та урядових органах для того, щоб представляти інтереси нашої академії.

МВ: Співпраця студентів, викладачів і адміністрації: які проблемні моменти ви вбачаєте та якими можуть бути шляхи їх подолання?

РП: Ми вбачаємо такий момент, як необхідність тісної співпраці між студентами, викладачами та адміністрацією, оскільки без цього нічого зробити та покращити не вдасться. Ми будемо шукати шляхи порозуміння, створення спільних робочих груп з ключових проблемних питань. З адміністрацією конфліктувати не варто, адже вона дає життя Могилянці, як університету! І вона навряд чи хоче для академії чогось поганого.. Але все ж ми будемо виконувати і свою пряму функцію - це захист студентів перед адміністрацією.. Будемо шукати компроміси.

МВ: Та все ж цікавить іще одне питаннячко,

про "спадковість" СК, якщо можна так сказати. Ну тобто у яких зв'язках перебуває ваш блок із попереднім СК? Адже ходять чутки про те, що знову, як завжди, перемагають "пріємленікі"?.....

РП: Ну мені, якщо чесно, зовсім не зрозуміло, чому нас називають "пріємниками"... Ми самі робилили рекламу, самі себе висували... Жодного разу попереднє СК нас не збирало, не давало ніяких директив.. Так, у нас у блоці є один член, який вже був у Колегії, але це просто виявлення його бажання працювати для академії!! От і все...

Подальші відносини з попереднім СК будуть суто діловими. Вони все ж мають передати нам свої справи, ми будемо раді розглянути їхні поради і, якщо вони будуть актуальними, то будемо до них прислухатися)

МВ: Дякую, Романе, вітаємо з перемогою та бажаємо втілити у життя все, що плануєте.

Так, безперечно перед виборами обіцяли всі, а що ж після перемоги? А після перемоги кажуть будуть хороші, слухняні і виконавчі. Ну, що ж, поживемо — побачимо, а зараз нам залишається лише сидіти і спостерігати. Тож давайте, браття, мирно жити, дружити, і, як завжди, сподіватися на світле могилянське та й не-могилянське майбутнє...)

Культмінімум

Надія Петруньок

Вікілікс по-українськи

Ідея, що вивела зі стану й без того позірної рівноваги світ, загрожує й Україні пробудженням, вибухом правди, розкриттям тих достеменних фактів, брак яких гризе «електорат» упродовж усіх років незалежності. Невже на решті дізнаємось, хто каже правду, а хто водить націю за носа!

Особа, яка цілком заслугоно могла б офіційно носити титул Людини року 2010, натовість стала чи не найбільш одіозною фігурою першого десятиліття нової ери. Інтернет-шпигун Джуліан Асанж заснував саме той сайт, який чітко вхопив вимоги часу — стали відомими десятки тисяч секретних матеріалів про війну в Іраку, про кількість загиблих серед мирних жителів і свавілля американських солдат, про участь у цій війні Ірану... І це лише початок.

Коли архіви течуть, хтось, може, й думає, що то Божа роса крапле. Але крапати може все, що завгодно. І краплі ці можуть бути гіркими, вражаючи все людство, як от опубліковані в «Нью-Йорк Таймс» факти про вибухи в Багдаді 31 серпня 2005 року, внаслідок яких загинуло 950 мирних жителів. Але можуть вони вражати і прицільно. І не може велика політика не взяти цього до уваги. Перші, хто розплачуються за добру просвітницьку справу, звісно, сам засновник Вікіліксу Джуліан Асанж, а також його сподвижники з інших країн, зокрема Німеччини. Цікаво, що звинувачення, висунуті їм, цілком метафоричні — за порпання у чужій, звісно ж, секрет-

ній білизні і кримінальна стаття має бути відповідною.

Тепер скандальний австралієць має підстави остерігатися не лише екстрадиції до Швеції, де йому пред'явлені звинувачення у подвійному з'являванні, а й до США, де розмова взагалі може стати дуже короткою. Проте, сподіваймося, сильні світу цього збагнуть, що крига скресла і механізм танення архівів не зупинити, навіть якщо заморозити усі банківські рахунки Асанжа чи й поготів, забанити сам Вікілікс. Витік відбувся, і з'являтимуться нові його сподвижники.

Для України це вже не перший інформаційний прорив у новому тисячолітті. Ще на його початку в душі справжнього шпигунського романтизму було заявлено про безпрецедентний піддваний скандал із півками майора Мельниченка. Пригадуємо, він то відмовлявся їх оприлюднювати, то обіцяв. Зрештою небезпідставний страх було подолано, і на світ Божий вийшли позаетичні розмови на найвищому державному рівні. Ще тоді, на початку 2000-х, такому фуруру позаздрив би, мабуть, сам Асанж.

Це наштовхує на думку, що ми вже готові до свого Вікіліксу. Наприклад, брат Юрія Луценка Сергій у зв'язку з фактом арешту колишнього міністра внутрішніх справ, як повідомляє «Газета по-українськи», нещодавно заявив про можливість появи, точніше «вибуху», Вікілікс в Україні. Як от з'являється ця ідея у наших морських сусідів болгар. Навіть новий-старий

білоруський Бацька збирається використати методу Вікіліксу для додушування опозиції всередині країни.

Отже, поки ми морально готуємось до українського варіанту Вікілікс, фактично він уже постав. В інтернеті з'являється все більше інформації, яку поки що не можна назвати загрозливою для розкриття найстрашніших держтаємниць. Вона здебільшого підтверджує суспільні інтуїції, як, наприклад, вкрай негативна оцінка Росією ймовірності вступу України до НАТО або відсутність довіри міжнародної спільноти до діяльності нашого незмінного омбудсмена пані Карпачової.

Крім цього, Вікілікс, за повідомленнями Бі-Бі-Сі, розкриває інформацію про умови надання 16 млрд. доларів Україні від МВФ у вигляді реформ щодо обмеження практики спрощеного оподаткування, зростання ціни на газ для населення і підвищення пенсійного віку, при чому не лише для жінок. Більшість із цих вимог, як можемо спостерігати, не змушують на себе чекати, щоправда, пенсійний вік поки що піднімають лише для жінок.

Та все ж Вікіліксу в Україні важко буде відбутися за умов позірної відкритості й закидання в народ лише псевдосенсацій, на зразок того, що у філіжанки для кави в ідальні ВР наливають щось значно міцніше.

Попри це, з нещодавно прийнятим ВР законом «Про доступ до публічної інформації», відчинено перші двері. Є підстави сподіватися, що не останні.

Допит

Інтерв'ю з Єгором Стадним

МВ: Для початку розкажи, будь ласка, чи існує політика в Києво-Могилянській академії? Що таке політика у твоєму розумінні?

ЄС: Ой... тут дуже багато підпитань...

Що таке КМА? Для мене це викладачі, студенти і аж потім менеджери.

Яка політика? Внутрішня чи зовнішня? Зовнішня не впливає з внутрішньої, а до формування внутрішньої фактично не долучаються студенти та викладачі. Грубо кажучи (довго не думаючи :), політика – дії та рішення, що ґрунтуються на довгостроковій стратегії, поглядах та ідеології (в невинному значенні цього слова – якщо воно є) та, зрештою, сукупність усього цього. Хіба в умовах виживання та відчуження викладачів і студентів від формування цих речей може бути сформована якась політика? Хоча, певно, є окремі сегменти – наприклад, мало кому зрозуміле україномислення...

МВ: Як воно – йти з владного крісла? Полегшено позбуваєшся обов'язків чи шкодуєш, що не встигли всього, що хотіли?

ЄС: Думаю, про владне крісло – це жарт. Полегшено зітхаю, що не втратив друзів за ці 2 роки.

МВ: Чому з 7 людей, яких обрали, лишилося лише 3? З яких причин більшість блоку покинула СК?

ЄС: На деякого я тиснув, бо мене не влаштовувала їхня віддача чи, радше, її відсутність. А Юрка вилетів за незарахи.

МВ: Як розгорталися протягом двох років стосунки СК з адміністрацією НаУКМА?

ЄС: Напружено, як і має бути :) Напевно, ситуативно: коли інтереси збігалися – була співпраця, коли розходилися – було протистояння. Нормальний процес.

МВ: У звіті ви багато говорите про свої досягнення, однак цікаво дізнатися також про вашу найбільшу прикрість. Чи є щось таке, що дуже хотілося втілити, але не вийшло? Чому?

ЄС: По-перше, є те, що ми обіцяли, але не виконали. І серед цього є такі речі, які не реалізували, бо з часом зрозуміли, що їх і не варто було обіцяти й краще докладати зусиль в іншому. Є й такі речі, які обіцяли і потім хотілось втілити, але починання наштотувалися на різні

перешкоди: або на часі було щось інше, або просто рутинна з'їдала. Наприклад, система оцінювання курсів студентами – ми спробували лише на формування пропозицій адміністрації та пророблення деяких критеріїв, а це лише дружочки. Не виправдовуємось, бо свідомі, що обіцяли і не зробили, і тут без усіляких відмазок.

По-друге, прикро, що не змогли пробудити у студентів інтерес до проблем Академії, здатність брати на себе відповідальність у вирішенні важливих могилянських питань, а адміністрацію не змогли переконати, що цією відповідальністю треба ділитись зі всіма членами академічної громади: і зі студентами, і з викладачами.

МВ: Чому ви цього року не провели презентації студентських організацій для фрешиків? Адже перший досвід показав, що це всім на користь: і першокурсникам, і студоргам.

ЄС: Цього року нам відмовили і ми не змогли втиснути нашу презентацію у рамки «Застосування принципів Болонського процесу в НаУКМА». Цей курс у 2009 році нам забезпечив аудиторію на 400 чоловік. У 2010 р., які власноруч збирали б народ – отримали в рази меншу аудиторію, яку будь-яка студентська організація могла б і сама зібрати та подати себе у потрібному форматі і «якнайсмачніше».

МВ: Ми бачимо, що в КМА від виборів до виборів утворюються блоки-спадкоємці: або одна людина безпосередньо входить до складу блоків різних «каденцій», або попередня команда «ділиться досвідом» з новими людьми. Як особисто ти, Єгоре, оцінюєш таке явище?

ЄС: Криза ідей... криза людей. Блоки ж збираються з того тіста, яким є і виборці. Значить, виборці не здатні видати на-гора сімку з гарним нахилом на проблеми і чітким планом їх вирішення. Але проблеми виборців не лише у цьому. Мало виборців, які голосують. Здебільшого є виборці, якими голосують. Тому вибори – фарс, після якого переможці не мають реальної підтримки, а переможени переконані, що вони ж бо не гірші і річ лише в тому, що в інших у кузов їхнього «БелАЗа» запхали трошки більше людей.

МВ: Чи будуть настанови теперішнім колегијантам? На що їм варто звернути найбільшу

увагу?

ЄС: В мене є top-5, розцінювати який треба не як якісь повчання Стадного, а це радше те, в чому, наприклад, особисто я вхопив облизня, але переконаний, що це актуально і дуже-дуже потрібно. Отож:

1. Забезпечити виконання норми ЗУ «Про вищу освіту» про фінансування студентського самоврядування (для Академії це має бути близько 150 тис. грн). Це означає, що треба на Вчену раду подавати конкретні бюджетні плани, розроблені на основі заздалегідь проведеного конкурсу, який вочевидь мусить бути набагато якіснішим від конкурсу від МБФ «Відродження КМА».

2. Вирішити всі проблеми зі стипендійним забезпеченням. Остаточно з'ясувати питання індексації та її механізми. Цього місяця, вочевидь, дехто недоотримав її. Поширити серед студентів відповідну інформацію, аби ми чітко розуміли механізми нарахування. Також поширити інфу про усі можливі пільги і доплати. Брати активну участь у Стипендійній комісії.

3. Знайти приблизно 120 могилянців, які стали б достойними представниками студентів на всіх можливих адміністративних рівнях. Вчена рада, Академічна конференція, Ради факультетів, засідання кафедр, Навчально-методична комісія і тд. І не просто ходили б туди, а володіли юридичними знаннями та знали потреби студентства.

4. Розробити та забезпечити впровадження системи оцінювання курсів. Електронної, з добре продуманою градацією питань, та з відповідним впливом на подальшу долю тої чи іншої дисципліни. Студенти мають брати активну та безпосередню участь у покращенні навчального процесу. А це один з найкращих механізмів.

5. Брати активну участь у захисті студентських інтересів поза Академією. Обмежуючись лише однією Могилянкою, автоматично стаєш «імпотентом» у вирішенні деяких надзвичайно важливих питань. Дуже багато разів ми всі чули: «Ну це ж міністерство наказало, депутати прийняли таке». Потрібно знищувати в зародку все, що нас не влаштовує, а не чекати, поки воно дійде Могилянки. Ну і, звісно, таким чином піднімати з руїн київський та загальноукраїнський студентський та молодіжний рух.

Актуально

Іванна Войцехович

Як Конференція студентів НаУКМА положення змінювала

16 лютого, у середу, о 18.00 відбулася Конференція студентів НаУКМА. Усе було швидко, бо ж могилянці тепер не можуть сидіти в аудиторіях довше, ніж до 19.00. Головне питання – внесення змін до Положення про студентське самоврядування в НаУКМА.

Перша, найкардинальніша зміна – ліквідація Старостату. Аргументи на її користь беззаперечні: за весь час свого існування Старостат провів лише одну (!) зустріч (власне, коли обирали його членів). Більше жодної діяльності за ним помічено не було. Відповідно, його ліквідація не викликала заперечень. Обов'язки та права Старостату тепер на совісті Студентської колегії.

Найактуальніше – це вибори. По-перше, до виборчої комісії тепер входять 6 представників від Конференції студентів і лише 1 –

від Студентської колегії (раніше – 4 від Конференції та 3 від Старостату, який більше не існує).

По-друге, уся виборча тяганина скорочена до 4 тижнів замість 7. Перший буде тижнем реєстрації виборчих блоків та збору підписів на їхню підтримку. Після нього йтимуть 2 тижні мізкозапудрювання та озокамилювання (себто агітації). А тоді, на четвертому тижні, – голосування.

По-третє, жорсткішими стають правила передвиборних перегонів: тепер за порушення правил від результату блоку-порушника відніматимуть голоси (20, якщо агітку повішали там, де не можна, і 40, якщо посміли агітувати під час тижня виборів). А після накопичення 5 порушень (тобто сотні віднятих голосів) його взагалі дискваліфікують! У зв'язку з ухвале-

ними змінами з'явилася надія, що наступні передвиборні кампанії будуть чеснішими.

І остання важлива зміна: створена посада представника спеціальності (курсу) НаУКМА, котрий буде обраний студентами курсу визначеної спеціальності зі своїх. Єдине обмеження – це не може бути староста, хоча права в нього ті самі. Обов'язки – посередництво між Конференцією студентів НаУКМА та власне студентами, а також обрання представниками спеціальностей одного факультету з-поміж себе представників на Вчену раду та Ради кафедр відповідного факультету.

А про те, чи бракує нам Старостату і чи є користь від представників спеціальності, ми дізнаємось аж у наступному навчальному році, в останню п'ятницю вересня, коли відбудеться наступна Конференція студентів НаУКМА.

YOU'VE GOT MAIL, або Історія двох незнайомих

Учора на 2-му плацу Осік і Антін «намилили» мене снігом. На мить я зраділа, що зараз зима й у свої 18-21 ми ще пам'ятаємо, як ліпити сніжки. Уже сьогодні це все, насправді, не має жодного значення, окрім того, що це сталося. Уже сьогодні я нетерпляче чекаю весни. Такої, що де-факто. Сонечко припикатиме потилиці й кеди студентів, натміє їх робити всілякі необдумані гарні речі.

Я маю багато планів, таких маленьких, теплих і дивних... гадаю, тобі сподобалися б. Може, допоможеш мені малювати смайли і кидати їх у поштові скриньки? Чи, скажімо, ставити пантоміми на Поштової поблизу дядечка, що продає надувні кульки. І всі називатимуть тоді нас клоунами. А ми так боїмося цього слова. Розумієш...ми усі...комплексити...

Сьогодні в СБ я і ще двійко чудових закоханих піплів розмовляли про комплекси. І дійшли ми до того, що такі от ласощі, як деспотичність, цинізм і зверхність – то все ті ж комплекси. Тобто, якщо є «реальний хлопака», який каже, що він мажорні-

ший від інших, то йому треба пробачити, бо це говорять не він, а його приховане внутрішнє закомплексоване я, про яке ми навіть не здогадуємось. І тут я подумала. Чи є хтось на цій планеті, хто б відчував себе абсолютно комфортно? Абсолютно тепло? Абсолютно на своїй хвилі?

Не мрій про ідеал. У мене, мабуть, теж знайдеться про що мовчати. Як і в тебе. Як і в кожного. Головне - вчасно зрозуміти, що вже весна й так приємно робити щось хороше, й менше зважати на чужі недоліки, адже маємо свої!...**Час робити гарні речі.**

25.02.11

Сьогодні я усмішка на твоєму обличчі!

Бррр, уже стомився від холоду. Порівняно з минулою зимою зараз тепло, але пальці дерев'яніють, а це я страх як не люблю. Адже нічого не можу робити! Стомився. Хочу додому-додому, розкласти там диван і повикати телевизор. Трохи помедитувати - не робити нічого, а просто отак лежати на дивані.

Мені небагато часу треба, але треба. Розмови з друзями не клеяться. Жодна весела ідея не сміє з'явитися в мій присутності. Я стаю темною горою прикостей і непорозуміння. Буду вдячний усім, хто мене такого витримає. Буду. Не зараз – потім. Буду.

У дитинстві я якось сказав, що стану англійським співаком (для мене тоді не було різниці між іноземними мовами – усі були англійською; майже Вавилон). Але коли на уроці музики всі зареготали, почувши моє соло, я дуже знітився. Більше не смію співати сам. У відповідь на таке зізнання ти б, певно, попросила заспівати, щоб потім мене переконати, що не так усе жахливо. Добре, що це лист, і право голосу в тебе з'явиться тільки після його прочитання. Я ненавиджу свій спів.

Не люблю писати занудні листи. Ти вже вибач за цей. Мені бракує сонця. Лише трішки сонця – і я знову стану дотепним і енергійним, барабанитиму й жартуватиму. Прошу, будь моїм сонцем.

26.02.11

Темна гора

Подія

Ольга Москаленко

Напад на активіста

Синці на обличчі, збентежені офіціанти та зниклий нападник – ось підсумок третього нападу ультраправих на студентів НАУКМА. Він стався в п'ятницю, 18 лютого.

Об'єктом першого нападу були учасники дискусії «Протидія насильству над трансгендерними людьми», другого – активісти, які поверталися з акції «Антийолка», третього – студент, який вечеряв з друзями у Трапезній. Хто далі?

Серед свідків події були такі, що не добирали слів, обурюючись не так власне нападом, як ударом зі спини, були й такі, що сприйняли інцидент як небезпеку бійки запальних знайомих, бо бачили сутичку з-за плеча. Працівниця «Трапезної» була лаконічною: до приміщення зайшов хлопець, мало не зчинив бійку, а тоді вибіг геть. МВ звернувся по розлогіші коментарі до потерпілого – Вадима, активіста студентської профспілки «Пряма дія».

МВ: Як усе сталося? Чи впізнав ти нападника? Що, на твою думку, було мотивом для насильства? Свідки кажуть, що перед тим, як ударити, нападник вигукнув щось на кшталт «Это тебе за...». За що, ти почув?

В: Сидів я у «Трапезній» з двома друзями (студентка та випускник Могилянки), пив каву після бібліотеки. Говорили про те, як розвивається кампанія «Проти деградації освіти». Тут мене «грубо перервали» – якийсь дегенерат підлетів ззаду і почав бити мене кулаками по голові. Ну, у мене спрацювали рефлекс, заблокувався, тому залишилось лише кілька подрапин. А цей «герой-бойовик» майже одразу побіг до виходу з «Трапезної». Я хотів за ним бігти, але мене зупинила охорона закладу, «нам тут бійок не треба» чи щось в цьому дусі. Що він там вигукнув – не розчу, а може, він просто договорити не встиг, так поспішав (!). Я цього ідіота особисто не знаю, але по фото потім впізнали: він учасник однієї маргінальної неонацистської групи. Тому мотиви зрозумілі. Ультраправих давно вже «непокоять» студентські організації, які принципово відмежовуються від неонацизму та будь-яких інших проявів ксенофобії. А «Пряма дія»

відома своєю послідовною та жорсткою позицією в цьому питанні. Мабуть, за це нас часто й називають «ліваками» (!). Що ж, якщо вимоги доступності та якості освіти, гарантії соціальних прав студентів та викладачів, розширення демократії та автономії в університетах, несприйняття ксенофобії – це «лівацькі» принципи, то нехай. Мені та моїм друзям з профспілки важливі не ярлики, а зміст. Тим паче, що могилянський осередок об'єднує студентів з дуже різними політичними поглядами – від лівих анархістів до націонал-демократів. Але мати спільні погляди на освіту це нам не заважає.

Натомість ультраправі стають усе більш маргіналізованими: коли студенти починають самі відстоювати свої права перед адміністраціями університетів та державними чиновниками, коли створюють власні освітні проекти, коли розбудовують горизонтальні мережі взаємодії та солідарності, – то купка придурків, для яких вершиною їхньої діяльності є «кидання зіги» на футбольному матчі або побиття випадкового перехожого з інкашним розрізом очей чи кольором шкіри, виглядають як майбутні пацієнти будинку на Фрунзе, а не «захисники нації». На якусь конструктивну діяльність вони просто не здатні – адже тоді доведеться читати законодавство, вести складні переговори, а можливо і йти на конфлікти з адміністрацією вишів, ризикувати викликами в СБУ та міліцію, які дуже бояться будь-якої незалежної студентської активності. Тому мені здається, що ці напади – просто акти відчаю, організаційної «імпотенції» неонацистів.

МВ: Це вже не перший напад на активістів студентської профспілки «Пряма дія». Також це не перший випадок, коли чинять фізичне насильство над студентами Академії. До яких дій ти вдаєшся як студент і активіст у зв'язку з цим? Не пов'язувати ці події не можливо. Відомо, що минулі рази адміністрація НАУКМА не робила гучних заяв. Як відреагувала вона цього разу? Що планує робити профспілка?

В: Розумієш, ми ж публічна профспілка, а не якась «бойова група» або що. Тим паче, що ця недолуга спроба нападу за великим рахунком нічим,

окрім чергового публічного провапу для неонацистів та постраждалого самолюбства для мене, не закінчилась. Просто надалі члени профспілки будуть обережнішими. Тим паче, це ж не поодинокі і не найнебезпечніші випадки тиску на активістів. Наприклад, за день до цих подій міліція забрала на допит одного з організаторів кампанії «Проти деградації освіти», члена «Прямої дії» Івана Шматка під абсолютно ідіотським приводом (підпал офісу «Партії регіонів», це при тому, що Івана взагалі тоді не було в місті і про підпал він на самому допиті дізнався). Ми це сприймаємо не інакше, як спробу зірвати організацію подальших протестів. Запланована чергова Всеукраїнська акція протесту 28 лютого, де ми вимагатимемо зняти руйнівні для освіти законопроекти та вилучити з усіх майбутніх варіантів антистудентські норми. Це також вимагає багато організаційної та інформаційної роботи. Я вже не кажу про величезну купу проблем усередині університетів із самоврядуванням, стипендіями, гуртожитками, загальним скороченням фінансування освіти. Одне слово, ганятись за купкою придурків у нас немає ні часу, ні бажання. Натомість ми плануємо на нашому сайті зробити окремий розділ з фотографіями провокаторів та неонацистів, що вміють тільки шкодити студентському рухові – нехай країна знає своїх «героїв». Публічний осуд, на нашу думку, – найкраща зброя. Саме тому й до адміністрації звертатись не варто – вона ж не може відповідати за усіх ідіотів, тим паче не з НАУКМА, що уявили себе «борцунами» за чистоту раси, нації чи ще там чого вони собі нафантазували. Тим паче Сергій Миронович вже заявляв у зв'язку з нападом на захід ЦВК (Центр візуальної культури – О.М.), що університет – це простір для вільних, толерантних і аргументованих дискусій, а нетерпимості тут не місце. Особисто для мене Могилянка – це один з небагатьох bastionів проти корупції, ксенофобії та тупості в Україні. Тому вона така незручна як для нашої влади, так і для неонацистів. Моя мрія – щоб із постійних оборонних боїв ми колись-таки перейшли в наступ. На щастя, зростає готовність студентів боротися за власне майбутнє, а це свідчить, що мрія скоро може стати реальністю.

Могилянський вісник – незалежна газета студентів НАУКМА
Періодичність виходу – щодвятижні

Редакційна колегія: Іванна Войцехович, Ольга Москаленко,
Євген Савватєєв, Анна Шумська
Літредактор - Роксолана Машкова, Коректор - Оксана Гордійчук
Верстальник – Юрій Макух

Ціна – 1 грн

Наклад – 200 примірників

Видруковано в університетському видавництві «Пультсари»

Ми завжди відкриті до співпраці. Допучайтесь!
Надсилайте Ваші статті, оголошення та пропозиції на нашу е-скриньку:

visnyk@gmail.com

Е
Ред

UKMA Library * Book

11.

0567066